

Το «Όνειρο»! Το χρονικό της όλης προσπάθειας...

Μεσότοπος, συνάντηση-ενημέρωση για τον «Μύλο».

«ΤΟ 2001 ο σύλλογος «Μαλλιόντα», που ήταν νεο-συσταθείς στον Μεσότοπο, βάζει στόχο την αναπαλαίωση νερόμυλου. Και τον επόμενο χρόνο η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου της «Αναγέννησης» κάνει το ίδιο. Το 2003 ο Αρτέμης Καταχανάς δωρίζει τον Μύλο και το οικόπεδο στους δυο Συλλόγους, κάτι που κάνει και ο Μιχάλης Γουλής για το διπλανό χωράφι. Προετοιμάζεται η κατάθεση πρότασης σε ευρωπαϊκό πρόγραμμα Leader, η οποία απορρίπτεται, τον Ιανουάριο του 2004, λόγω ανωριμότητας.

Αμέσως μετά ξεκινάει ακόμα πιο συστηματικά η προσπάθεια αναζήτησης μελετητών και το 2005 είναι χρονιά έντονης δραστηριότητας με συσκέψεις στο χωριό και στην Αθήνα και ανάληψη πρωτοβουλιών».

Καθοριστικές στην όλη προσπάθεια ήταν οι ενημερωτικές συναντήσεις, που έγιναν από το ξεκίνημα μέχρι τις μέρες μας, στην Αθήνα και στον Μεσότοπο.

Ενημερωτική συνάντηση: Την Παρασκευή 26 Αυγούστου 2005 στην Αίθουσα Πολιτιστικών Εκδηλώσεων έγινε ενημερωτική συνάντηση στο χωριό. στα πλαίσια της προσπάθειας ενημέρωσης και ανάπτυξης ευρύτερου διαλόγου για την αναπαλαίωση και λειτουργία του νερόμυλου «Καταχανά» στη Μαλλιόντα. Παρευρέθηκαν αρκετοί χωριανοί και ανάμεσά τους ο αντιδήμαρχος Ερεσού-Αντίσσης Γαβριήλ Πιπίνης, ο πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Νίκος Τριγώνης και οι δημοτικοί και τοπικοί σύμβουλοι: Μανόλης Κωνσταντιδέλλης, Νίκος Παπουτσής, Μιχάλης Γουλής, Χαράλαμπος Κωνσταντιδέλλης.

Οι πρόεδροι των δύο Συλλόγων «Αναγέννησης» και «Μαλλιόντας» Παναγιώτα Πλω-

*Το εν λόγω «χρονικό» εκφωνήθηκε από τον ίδιο στην αίθουσα του Συλλόγου Μεσοποτιτών Λέσβου «Η Αναγέννηση» στην εκδήλωση: «Νερό - πηγή ζωής. Αρχαίοι υδρόμυλοι και η ιστορία του νερού στον Μεσότοπο» στις 13 Απριλίου 2019

μαρίτου και Μιχάλης Γουλής αντίστοιχα, ενημέρωσαν τους παρευρισκόμενους και ο μελετητής Μισέλ Ροσιέ, παρουσίασε τα βασικά στοιχεία της μελέτης. Ακολούθησε γόνιμος διάλογος και κατατέθηκαν δημιουργικές προτάσεις.

Το συμπέρασμα όλων όσων συμμετείχαν στη συζήτηση ήταν ότι το έργο αυτό θα είναι ωφέλιμο για τον τόπο, ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί και να καταστεί πόλος έλξης επισκεπτών αναδεικνύοντας την φυσιογνωμία του τόπου.

(Παναγιώτα Πλωμαρίτου, «Μεσοτοπίτικα Νέα», φ. 171)

«Το 2005 γίνεται ανάθεση μελέτης στο γραφείο του Μισέλ Ροσιέ, ενώ στα «Μεσοτοπίτικα Νέα» φιλοξενείται άρθρο του Γιώργου Βασίλα με τίτλο: «Το νερό στο μυλαυλάκι».

Το νερό στο μυλαυλάκι...

Ο Στρατής Βασίλας με την γυναίκα του Μαγδαληνή και τον γιο τους Γιώργο.

«**ΕΝ ΑΡΧΗ** ήν η Μαλλιόντα, η ευλογημένη αυτή γωνιά της λεσβιακής γής. Προικισμένη από τη φύση με ήπιο κλίμα, λιγοστό αλλά γόνιμο χώμα και προπαντός με το νερό της. (...) Έπειτα ήρθαν οι άνθρωποι. Η Μαλλιόντα έγινε η φιλόξενη κοιτίδα γενιών και γενιών ανά τους αιώνες, που την κατοίκησαν, την πότισαν με τον ιδρώτα τους, την οργάνωσαν... Της έδωσαν το εφευρετικό και δημιουργικό πνεύμα τους, τη σκληρή και τίμια δουλειά τους και προπαντός την αγάπη τους».

Έτσι αρχίζει το άρθρο του ο Γιώργος Ευστρ. Βασίλας, ενημερώνοντας, μέσω της εφημερίδας του Συλλόγου, για «το μεγάλο όνειρο» την δύσκολη προσπάθεια για να ολοκληρωθεί η μελέτη και να βρεθεί η χρηματοδότησή της, ώστε να ξαναστηθεί και να λειτουργήσει ο νερόμυλος Γιάννη Καταχανά στην Μαλλιόντα!

Η Μαλλιόντα για τον Γιώργο είναι ο τόπος των παιδικών του χρόνων!

Εδώ είναι τα βιώματά του, τα αγαπημένα πρόσωπα, οι δυσκολίες κι ο αγώνας για την επιβίωση, η προσπάθεια για μια καλύτερη ζωή! Κάνει μια σύντομη ιστορική αναδρομή της κοιλάδας, που τελειώνει με τους νερόμυλους μισογκρεμισμένους, τα μυλαυλάκα και τα μονοπάτια χορταριασμένα και απειλούμενα με εξαφάνιση...

Και μετά αρχίζει την περιγραφή του «μεγάλου ονείρου». Πώς ξεκίνησε η ιδέα, πώς ένωσαν τις δυνάμεις τους οι δυο Σύλλογοι, «Αναγέννησης» και «Μαλλιόντας» πώς έγιναν οι δωρεές, πώς ξεπεράστηκαν οι πρώτες δυσκολίες και πώς με τη βοήθεια όλων θα ξεπεραστούν και οι επόμενες...

Κλείνει με πλήθος ερωτημάτων για την αγαπημένη του Μαλλιόντα και τα μυστικά που κρύβει ευελπιστώντας να γίνει στο κοντινό μέλλον μια προσπάθεια έρευνας και καταγραφής, ώστε μέσα από τις πηγές και τις μνήμες των παλαιότερων να δοθούν απαντήσεις σε κάποια από αυτά τα μυστικά!

(εφημ. «Μεσοτοπίτικα Νέα»,φ. 172)

Μόλις το διάβασα στην εφημερίδα είπα: «Θα φτιάξω κι εγώ έναν μύλο»!!!

Καλλιθέα. Ο Κων/νος Πλάτ. Σαραντίδης με τον «μύλο» του.

ΟΤΑΝ διάβασα στα «Μεσοτοπίτικα Νέα», πως έπεσε η ιδέα αναστήλωσης νερόμυλου στη Μαλλιόντα, είπα μέσα μου, «δε κάθεσαι να φτιάξεις έναν»! Γιατί εγώ τη λάτρευα τη Μαλλιόντα! Η ζωή μου ήταν οι μύλοι! Όταν ήμουν παιδί 10-12 χρονών, πού με έχανε πού με έβρισκες στη Μαλλιόντα ήμουν! Αφού η μάνα μου η Μαριάνθη έλεγε: «Μη ψάχνι-τι, σγκη Μαλλιόντα ένη πάλι»! Γύριζα στους μύλους! Άρχιζα από πάνω, από τ'ς θεια-Δαφνούλας, και κατέβαινα χαμηλά στου Καμτσή... Εκεί ήταν άλλο τοπίο! Η θεια-Βασιλεία, τι καλή γυναίκα, να με περιποιηθεί, να μου κόψει καμιά ντουματούδα! Θυμάμαι που ο γιος τους, ο συγχωρεμένος ο Χρήστος, ήταν ενός χρονού και καθόμουν και έπαιζα μαζί του... Ήθελα να φτιάξω λοιπόν, σε μικρογραφία, έναν μύλο! Τις πέτρες μου τις έφερε ο μακαρίτης ο ξάδερφός μου ο Βασίλης Δημ. Γουγής. Παραγγελιά τις είχα και πήγε ο ίδιος στον Άγιο Λιά, στο χωριό, τις έβγαλε και μου τις έφερε! Άρχι-

σα λοιπόν να δουλεύω τις πέτρες, να τονναριστούν με εργαλείο και να γίνουν στρογγυλές, να ανοιχτεί η τρύπα... Η φτερωτή είναι από ξύλο οξιός φουρνιστό. Την πρώτη φτερωτή, που έκανε την ακτινωτή ροπή, την έκανα μικρή και μετά της έκανα προσθήκη, για να μεγεθυνθεί η ακτίνα. Τον αφαλό, το τετράγωνο που ανοίχτηκε και οι σφηνωτές υποδοχές που μπήκαν στα περύγια, τα έφτιαξα σ' ένα μηχανουργείο ενός φίλου, του μαστρο-Γιώργη, στον Πειραιά. Όλα αυτά τα διδαχτήκαμε στη σχολή Μηχανικών. Το νερό χτυπάει στα περύγια, που μπορεί να είναι πολλών ειδών: κοίλα, καμπυλωτά, ρομβοειδή...

Τον δούλευα 4-5 μήνες στο μπαλκόνι μου, Μεταμορφώσεως 38 Καλλιθέα, 1ος όροφος! Περνάγαν τα παιδιά, όταν πηγαινοέρχονταν στο σχολείο τους, και καθόνταν από κάτω και χάζευαν! Μάλιστα σε μια-δυο περιπτώσεις, τους άνοιξα την πόρτα και ήρθαν με τις μανάδες τους, είδαν το μύλο και τα είπαμε από κοντά. Ε, μετά σε λίγο θα μετακομίζαμε στην Ηλιούπολη και φώναξα την κ. Γρυπάρη, την ήξερα από παλιά, από το «Σύλλογο των Μύλων» και τον πήρε. Ήταν Φεβρουάριος του 2018. Τώρα ο μύλος είναι στα εκθέματα του Μουσείου του Ινστιτούτου Ελληνικών Μύλων, εκεί στην Ασωμάτων-Κεραμεικός. Πάνε επισκέπτες και κυρίως παιδιά και τον βλέπουν...

(Κωνσταντίνος Πλ. Σαραντίδης)

«Το 2005, η Παναγιώτα Πλωμαρίτου-πρόεδρος της «Αναγέννησης», ο Μισέλ Ροσιέ και ο Γιώργος Ευστρ. Βασιί-
λας επισκέπτονται στο σπίτι τον Αρτέμη Καταχανά, στην Κάντζα Αττικής και κουβεντιάζουν μαζί του....

Κουβεντιάζοντας για τον μύλο «Ιωάννη Καταχανά»

Ο ΑΡΤΕΜΗΣ ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ είναι το μικρότε-
ρο παιδί της οικογένειας του Ιωάννου Καταχανά,
που ήταν ο ιδιοκτήτης του δωδέκατου μύλου στην
Μαλλιόντα.

Είχαμε τη χαρά να μιλήσουμε μαζί του και να
ξετυλίξουμε το κουβάρι της θύμησης για τα παιδικά
και εφηβικά του χρόνια, για μια εποχή που χάθηκε
οριστικά.(...)

Συγκινημένος ο κ. Αρτέμης, περιδιάβηκε-μέσα
από τις φωτογραφίες και τα σχέδια σε κάθε γωνιά
του μύλου, θυμήθηκε λεπτομέρειες για τη λειτουρ-
γία του και βοήθησε αποφασιστικά στην αποσαφή-
νιση του χώρου, ώστε να αποδοθεί όσο πιστότερα
γίνεται. Θυμήθηκε ακόμη πόσο δεμένη ήταν η ζωή της φамίλιας τους με τον ρυθμό της
φτερωτής που γύρναγε αδιάκοπα όλο το εικοσιτετράωρο...

-Από τότε ο μύλος ανήκε στην οικογένειά σας;

Εσωτερικό του μύλου Καταχανά. Θύμιος
Σκομβούλης, Παναγιώτης Σαραντίδης,
Μιχάλης Καρδαράς (2014).

Ο γερο - Γιάννης
Καταχανάς.

Ο μύλος ήρθε στον πατέρα μου το 1922, όταν έφυγαν οι Τούρκοι
από το χωριό. Δόθηκε από τον Τούρκο ιδιοκτήτη του, που ήταν φίλος
του πατέρα μου.

Είπε η γυναίκα του στη μάνα μου: «Ευδοκία, τώρα που θα φύ-
γουμε θα σου δώσουμε τον μύλο» Έτσι έφτασε σε μας. Από αυτόν
μεγάλωσε όλη η φамίλια μας.

Ο πατέρας μου ήταν πολυφамελίτης, όπως οι περισσότεροι άν-
θρωποι τον καιρό εκείνο. Ο μεγαλύτερος αδερφός μας ο Μιχάλης,
γεννήθηκε το 1909 κι εγώ ο μικρότερος το 1932. Τα άλλα μου αδέρ-
φια ήταν ο Δημήτρης, ο Κώστας, η Ειρήνη (Ζουμπουνέλλη), η Θεανώ
(Βαλτζή) και η Χρύσα (Βιδάλη). Όλη η οικογένεια μεγάλωσε στο μύλο!

Τα μεγάλα μου αδέρφια κι εγώ-σε μικρότερο βαθμό-δουλεύαμε εκεί.

Με τα χέρια μου είχα φτιάξει τη φτερωτή. Όλα τα υλικά για τα εργαλεία ήταν ξύλινα.

Τα πλατάνια ήταν άφθονα και το ξύλο τους είναι μαλακό και δουλεύεται εύκολα.

Τις μυλόπετρες τις χαράζαμε μόνοι μας με «φραπίνες», για να κόβουν καλά.

-Πόσες ώρες δουλεύατε;

Ο μύλος δούλευε όλο το εικοσιτετράωρο. Εξυπηρετούσε αλέσματα από το χωριό,
που τα μεταφέραμε εμείς τα παιδιά με το γαϊδούρι αλλά και αλέσματα από την Ερεσό, την

Άγρια, την Άντισσα και τα Χίδηρα, που τα έφερναν οι πελάτες μας. Οι σακούλες, όπου βά-
ζαμε το αλεύρι ήταν βαμβακερές, υφαντές και χωρούσαν είκοσι με τριάντα οκάδες. Εμείς
κοιμόμασταν δίπλα απ' τον μύλο σε έναν χώρο που χωρίζονταν απ' αυτόν με ένα χράμι.
Όταν το σιτάρι τελείωνε είχαμε επινοήσει ένα είδος «συναγερμού». Χτυπούσαν κάποια
πέταλα κρεμασμένα σε ένα σχοινί πάνω στη μυλόπετρα και ξυπνούσαμε.

Η πληρωμή γινόταν σε είδος. Σε κάθε είκοσι οκάδες, μας έδιναν μία οκά αλεύρι.

Ο κάθε μυλωνάς είχε την υποχρέωση να φτιάχνει κάθε χρόνο το μυλαυλάκι μέχρι τον
προηγούμενο μύλο. Το νερό που έτρεχε από τις πηγές πήγαινε από τον πρώτο μύλο μέχρι
τον δικό μας και τους γύριζε όλους χωρίς να χάνεται. Κι αυτό γιατί το μυλαυλάκι ήταν καλά
συντηρημένο. Οι μύλοι έδιναν ψωμί στον κόσμο.

-Τι σημασία είχαν οι μύλοι τον καιρό της Κατοχής;

Μια χούφτα αλεύρι έσωζε τη ζωή ενός παιδιού! Πολλοί άνθρωποι κατέβαιναν από το
χωριό στη Μαλλιώντα για να πάρουν λίγο αλεύρι ή λίγα φρούτα για τα παιδιά τους.

-Πότε σταμάτησε ο μύλος να δουλεύει;

Ο μύλος μας σταμάτησε το 1946. Δόθηκε διαταγή από τις αρχές να ξεσκεπαστούν οι
μύλοι, γιατί αν δεν τον ξεσκεπάζεις μόνος σου, τον καίγανε! Εμείς τον ξεσκεπάσαμε...

Την ίδια χρονιά, του Σταυρού τη μέρα, έφυγα απ' το χωριό και ήρθα στην Αθήνα. Δεν
ήμουν ούτε δεκαπέντε χρονών... Δούλεψα πρώτα σε τσαγκαράδικο και μετά στην οικοδο-
μή. Μέχρι το 1950 έμενα στην Κυψέλη, όπως και οι περισσότεροι Μεσοτοπίτες. Ύστερα
για δέκα χρόνια στην Ηλιούπολη. Κι από το 1960 ήρθαμε εδώ στην Κάντζα της Αττικής.
Σαράντα χρόνια έχτιζα το σπίτι που βλέπεις...

(Παναγιώτα Πλωμαρίτου, εφημ. «Μεσοτοπίτικα Νέα», φ. 170)

Για τον Αρτέμη Καταχανά μιλά και η ανιψιά του Χριστίνα Ζουμπουνέλλη-Ιωσηφέλλη.

Ο Αρτέμης Κατα-
χανάς με την γυ-
ναίκα του Κλεοπά-
τρα.

Ο παππούς Γιάννης με τη γιαγιά Ευδοκία ήταν μυλωνάδες στον
μύλο της Μαλλιώντας. Απέκτησαν εννέα παιδιά! Κάποια παιδιά έφυγαν
με το μεγάλωμά τους από τον Μεσότοπο και ήρθαν στην Αθήνα, άλλα
παντρεύτηκαν και έμειναν στο χωριό. Ο Αρτέμης έφυγε σε μικρή ηλικία
για Αθήνα, ωστόσο σαν παιδί βοηθούσε τη μάνα του στα αλέσματα
και παράλληλα πήγαιναν με τα αδέρφια και τη μάνα τους στα «Νια-
νιάδ'κα», όπου φύτευαν καπνά. Ο Αρτέμης όταν έφθασε στην Αθήνα,
πήγε κοντά στην Ειρήνη Καταχανά-Ζουμπουνέλλη, που είχε καφενείο
το πρωί και το βράδυ ταβέρνα και βοηθούσε την αδερφή του. Κάποια
στιγμή άνοιξε η δουλειά στην οικοδομή και τον πήρε μαζί του ο σύζυ-
γος της Ειρήνης και δούλευαν μαζί.

Η μητέρα του Ευδοκία έρχεται από το χωριό και δουλεύει οικονόμος σε σπίτια. Νοι-
κιάζουν ένα σπίτι και μένουν μαζί με τη μάνα του.

Η εργασία στην οικοδομή πήγαινε καλά, έγινε εργολάβος και έπαιρνε δικές του δου-
λειές. Σε μια δουλειά, γνώρισε την μέλλουσα σύζυγό του, την Κλεοπάτρα. Παντρεύτηκαν
στην Αθήνα και έφτιαξαν σπίτι στα Γλυκά Νερά, στην Παιανία. Απέκτησαν δυο κορίτσια,
την Γιάννα και την Μαρία, τα οποία πάντρεψε και μένανε κοντά όλοι μαζί. Ήταν ένας πολύ

καλός άνθρωπος, καλοσυνάτος και πάντα γελαστός. Αγαπούσε πολύ τα παιδιά του, γαμπρούς, εγγόνια και πρόσεχε την γυναίκα του, όπως κι εκείνη αυτόν. Κι εμείς τα ανήψια του, τον αγαπούσαμε πολύ. Πέθανε 83 χρονών, κοντά στους δικούς του.

Η προσπάθεια συνεχίζεται...

«**ΤΟ 2006** ήταν μια πολύ δύσκολη χρονιά κατά την οποία προέκυψε θέμα ιδιοκτησίας του «δωρηθέντος» Μύλου (!). Συστήνεται ομάδα εργασίας (Γιώργος Ευστρ. Βασιλάς, Παναγιώτα Πλωμαρίτου, Γιώργος Βακλατζής) η οποία με λεπτούς χειρισμούς και επίπονη προσπάθεια διαχειρίζεται επιτυχώς το θέμα και υπογράφονται συμβόλαια. Τις προσπάθειες της Επιτροπής συνέδραμαν ο Λουκάς Π. Κοντέλλης με την επαγγελματική του ιδιότητα, η Παναγιώτα Βακλατζή του Γεωργίου ως εργαζόμενη στο συμβολαιογραφείο, όπου υπογράφηκαν οι τελικές πράξεις με τις οποίες ο Μύλος και το αγρόκτημα, εντός του οποίου βρίσκεται, περιήλθαν στην ιδιοκτησία των Συλλόγων. Θερμές ευχαριστίες σε όλους».

Ο πανεπιστημιακός καθηγητής Πάνος Βαλαβάνης μιλά στη Γ. Συνέλευση των Μεσοτοπιτών. (φωτ. Μπάμπης Καρδαράς)

Στη συνέχεια το 2009 εκδίδεται οικοδομική άδεια και χαρακτηρίζεται ο Μύλος «διατηρητέος», ενώ το 2010 προστίθεται το έγγραφο του Δασαρχείου για «μη δασικό» και ο φάκελος κατατίθεται στην Πολεοδομία. Γίνεται λεπτομερής συζήτηση στη Γενική Συνέλευση της «Αναγέννησης» και αποφασίζεται ομόφωνα η συνέχιση της προσπάθειας με αναζήτηση χρηματοδότησης.

Στην Γ.Σ. του 2011 και ενώ η προσπάθεια για ανεύρεση χρηματοδότησης δεν καρποφορεί, γίνεται πρόταση από τον Γ. Βασίλα για συνέχιση προσπαθειών με έκδοση οικοδομικής άδειας και υλοποίηση ακόμη και με εθελοντική εργασία!

Ο καθηγητής Πάνος Βαλαβάνης κάνει αναφορά στην υποχρέωση που έχουμε όλοι για την διατήρηση μνημείων ως φορέων μνήμης. Η πρόταση του Γ.

Βασίλα εγκρίνεται από την Γ. Σ. Το 2012 ξεπερνιέται το πρόβλημα, που είχε προκύψει με την εφαρμογή του ΚΕΝΑΚ στην περίπτωση του Μύλου και εκδίδεται η οικοδομική άδεια.

Το 2013 στη Γ.Σ. ο Μισέλ Ροσιέ κάνει αναφορά στο όραμα, ενημερώνει και εμπνέει. Γίνεται καταστατική Γενική Συνέλευση με αλλαγή καταστατικού σε θέματα που αφορούν και το θέμα του Μύλου και συγκροτείται τετραμελής ομάδα εργασίας. (Π. Πλωμαρίτου, Γ. Βασιλάς, Ν. Βακάλης, Φ. Βασιλόγλου). Σε συνεργασία με το Ινστιτούτο των Ελληνικών Μύλων πραγματοποιείται επιστημονικό διήμερο με θέμα: «Οι Νερόμυλοι της Μαλλιώντας». Παρουσιάζεται το βιβλίο: «Ως τρέχ(ι) του νιρό» του Φ. Βασιλόγλου με ανα-

φορά στη Μαλλιόντα και στους Υδρομύλους. Το 2014 συνεχίζεται η προσπάθεια ανεύρεσης χορηγών. Μέλη των Δ.Σ. των δύο Συλλόγων «Μαλλιόντας» και «Αναγέννησης» συναντιούνται στη Μαλλιόντα.

Είχαμε προγραμματίσει από κοινού τα δύο Διοικητικά Συμβούλια να βρεθούμε στη Μαλλιόντα, για να δούμε επί τόπου τον μύλο «Ιωάννη Καταχανά», να κουβεντιάσουμε και να προγραμματίσουμε τα επόμενα βήματα. Το 2014, Δευτέρα 18 Αυγούστου, αφού ολοκληρώσαμε την επίσκεψη στον μύλο βρεθήκαμε στο φιλόξενο ντάμι του κυρ Μιχάλη Γουλή, προέδρου της «Μαλλιόντας», για να κλείσουμε το όμορφο αντάμωμα με ρακί και μεζέδες της στιγμής, ευχόμενοι ευόδωση του κοινού στόχου!

Στα «Μεσοτοπίτικα Νέα» για ενημέρωση μελών και φίλων δημοσιεύεται σε συνέχειες μεγάλο μέρος της μελέτης του Μ. Ροσιέ. Το 2014 στο καλοκαιρινό τεύχος του περιοδικού TIMS E NEWS της Διεθνούς Μυολογικής Εταιρείας, ο αγαπητός φίλος κ. Γιώργος Σπής δημοσιεύει στα αγγλικά σχετικό άρθρο για τους νε-

Κουβεντολίο γύρω απ' το κοινό τραπέζι. Από το αντάμωμα μελών Δ. Σ. «Μαλλιόντας» και «Αναγέννησης» στο ντάμι του κυρ Μιχάλη Γουλή στη Μαλλιόντα (2014).

ρόμυλους της Μαλλιώντας! Το 2016 συνεχίζεται η προσπάθεια για χρηματοδότηση. Επισκέψεις Γ. Βασιλα σε Δήμο, Περιφέρεια και ΕΤΑΛ. Το 2017 έγινε ανάθεση επικαιροποίησης-ανάπτυξης-εμπλουτισμού της Μελέτης με μονοπάτια, πολιτιστικές δράσεις, τοπικά προϊόντα κ.λ.π. με την χορηγία δωρητή. Το καλοκαίρι σε κοινή εκδήλωση των συλλόγων «Αναγέννησης» και «Μαλλιώντας» οργανώνεται «Λαογραφική βραδιά» στον Μεσότοπο και περιπατητική εκδρομή στη Μαλλιόντα. Στόχος η ενίσχυση της προσπάθειας και η ενημέρωση όλων.

«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν η Μαλλιόντα...»

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ των χρόνων μπορεί το χωριό η Μαλλιόντα να ενοποιηθήκε στον Μεσότοπο και να τον...μεγάλωσε, όμως παρέμειναν ως τα σήμερα και διασώθηκαν λαογραφικά στοιχεία: παραμύθια, τραγούδια, ανέκδοτα, παροιμίες ή εκφράσεις που έχουν ή μπορεί να έχουν τις ρίζες τους στην όμορφη κοιλάδα με τους νερόμυλους...

«Στις 17 Αυγούστου 2017 πραγματοποιήθηκε μια εξαιρετική εκδήλωση στο χωριό μας, τον Μεσότοπο, με τον παραπάνω τίτλο και με θέμα τα λαϊκά παραμύθια που μας εξιστορούσαν τα βράδια οι γιαγιάδες και οι παπούδες μας. Το γεγονός αυτό έλαβε χώρα

Μεσότοπος, λαογραφική βραδιά αφιερωμένη στη Μαλλιόντα (2017).

στο θεατράκι του γραφικού χωριού μας, αντί για τη Μαλλιόντα, με τους παλιούς νερόμυλους, όπως ήταν η πρόθεση αρχικά.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με χαιρετισμό του προέδρου της Κοινότητας κ. Γαβριήλ Πιπίνη και μετά ακολούθησε το καλωσόρισμα του προέδρου του συλλόγου της «Αναγέννησης» Φώτη Βασιλογλου, ο οποίος οργάνωσε την εκδήλωση, και στη συνέχεια μας παρουσίασε το πρόγραμμα της βραδιάς. Αμέσως μετά η αρχιτέκτων κ. Ιωάννα Βαλλίνα έλαβε τον λόγο και εξήγησε τον σκοπό όλων αυτών των δραστηριοτήτων που έχουν σχέση με τους νερόμυλους της Μαλλιόντας, ακόμα και της περιπατητικής διαδρομής που οργανώθηκε, ώστε ο κόσμος να την γνωρίσει καλύτερα. Περισσότερα για τις περιπατητικές διαδρομές, την τοπική εμπειρία και τη σηματοδότηση μονοπατιών στη Λέσβο, μας είπαν ο Ανδρέας Πίτσας, πρόεδρος του Συλλόγου της «Μαλλιόντας» και η περιβαλλοντολόγος κ. Μαρία Ελευθεριάδου.

Ο σκοπός του όλου εγχειρήματος δεν είναι άλλος από την υλοποίηση του φιλόδοξου στόχου για την ανοικοδόμηση και αξιοποίηση του παλιού νερόμυλου «Καταχανά» και η προσδοκία να ξαναζωντανέψουμε την περιοχή της Μαλλιόντας με τους νερόμυλους, δίνοντάς της νέα κίνηση και νόημα. (...).

(Μυρσίνη Μ. Βασίλα, «Μεσοτοπίτικα Νέα», φ. 243)